

Oversettelse av rapport fra uscha. Karl Schöppl.

Oppholdssted, den 10.7.1944.

Den 25.6.44. før kl.1100 fikk jeg i oppdrag av Ustf. Steen, som kompanitroppfører, sammen med uscha. Platzek fra Wiesel II, å komme St.Junker Jonsson, som hadde ligget ved Wiesel I i lurestilling med 45 mann, til hjelp. Vi gikk fra Wiesel II i skytterkjede til ca 10 m foran avblendingen, da vi fikk ild fra russiske maskinvåpen. Vi arbeidet oss sprangvis framover, inntil St.J.Jonsson kom seg tilbake med sine menn. Deretter trakk vi oss tilbake til Wiesel II og tok opp kampen med den sterkt ettertrengende fienden. Vi fikk ild fra tre retninger fra fienden, altså hadde han nesten omringet oss og vi måtte ubetinget trekke oss tilbake, på grunn av våre sårede som vi hadde og etter å ha sprengt beboelsesbunkeren i Wiesel II, opp til Wiesel III.

I mellomtia hadde så fienden to ganger angrepet Kaprolat og ble tilbakevist med tap. Uscha.Platzek og uscha. Westbye ble med 8 mann på Wiesel III og innrettet Wiesel III til forsvar på beste måte. De sårede, som vi med nød kunne få med oss, ble brakt opp til komp.standplassen på Kaprolat. Vi var da på Kaprolat med svake styrker, tilsammen ca.50 mann, sammen med de sårede, og praktisk talt omringet.

Vi hadde delvis p.g.a. vår speideaktivitet meldt ifra at russerne fra Birkenhahn, ca 4 km fra vårt støttepunkt, bygget en tømmerstokkvei. Her delte den seg og en vei førtes fram når opp til Kaprolat, i retning mot batl.standplass. Det ble, dag og natt, hørt og meldt fra om arbeids- og motorbråk.

Siden 25.6. var stillingen på Kaprolat alarmmessig besatt. Med det forstås altså, at hver mann lå i stillingen, dag og natt, og ventet på det russiske angrepet. En avløsning av postene var umulig, da vi var så få. Det hersket disig, tåkeaktig, regnfullt vær. Siden 25.6. ble fienden oppservert rundt om Kaprolat. Vi kunne se hvorledes han så inn i våre stillinger med sine kikkerter. Han ble beskyttet av oss, hadde tap; men besvarte aldri ilden.

Den 26.6. ca kl.1700-1800 begynte russerne det 3. angrepet, etter 20 min. med granatkaster og artilleriforberedelse, som han i hovedsak førte fram til venstre for vårt minefelt. Fra våre fremste stillinger måtte vi snart trekke oss tilbake, da vi allerede av forberedelsesilden hadde store tap. Det var innslag på innslag og garnater og skudd fra hurtigildgevær eksloderte i tretoppene og derved gikk splintregnet ned i gravene. I oppfangstillingen samlet O.scha. Kofoed de enda kampklare folkene og fordelte disse hensiktsmessig til fornyet, energisk motstand. Det var av disse ikke mange som var istand til å kjempe.

Russerne kom hovedsakelig med sitt infanteri i fra nord og tilvenstere for vårt minefelt, fra nordøst. 3 kilos ladningene langs minefeltet som skulle detonere ved ledeildstenning, funksjonerte ikke, da jeg trakk av. Våre minesperringer var så å si virkningsløse. Jeg tror ikke at en av minene var i orden, som vi fikk overlatt av pionerene, som tok opp vinterminene. En merket ikke en gang detonasjonen av en eneste mine.

Jeg var helt til slutten i bunker III og jeg trakk meg kjempende tilbake sammen med ca. 5 mann, som sistemann mot Wiesel III, da russerne støtte fram nedover fra kjøkkenet, og da vi som de siste rester ble drept av omringning. Vi så ved Wiesel III noen kamerater som forsøkte å nå btl. standplassen langs stranden; men som ble heftig beskytt fra nært hold av et russisk MG. En mann som var med meg skal ha igjenkjent kompanisjefen, som før dette var blitt hårdt såret på Kaprolat, blant disse.

Jeg begav meg med disse 5 menn til den nordlige siden av Stiefelsjøen og holdt oss der i 3-4 dager, i det håp at det fra vår side skulle komme et motangrep. Den 4. dagen brøt vi opp, over høyden, forbi i nordlig retning, ca 400 m fra den framskutte stillingen på Kaprolat, over den russiske tommerstokkveien i retning av Mendewara med det ønske om å komme til Lehmannshausen over Jeletjoseero. Vi måtte enda vike unna forskjellige russiske enklater og gikk oss derved helt bort, da vi ikke hadde kart eller andre holdepunkter i terrenget. Vi fulgte så en telefonlinje langs en lysning i skogen til Sascha-Jek, hvor vi fant et forlatt tysk støttepunkt. Vi tok oss igjen her i halvannen dag, da vi siden angrepsdagen hadde vårt uten mat og var derfor meget skjelven i bena. Her skjøt vi noen fisker og forsøkte å styrke oss med fiskesuppe og kokte plantebland.

Den 6,7.1944 ca. kl. 2000 brøt vi opp for å greie de restlige 20 km, som vi trodde vi hadde igjen; men ble etter bare 300 m beskytt med maskinpistoler fra en finsk enhet, som på dette tidspunkt hadde melding om at 500 russerne var i anmarsj. Ved denne hendelsen fikk vi tre menn såret, herunder SS-jeger Nordbach, som allerede var hårdt såret fra kampene på Kaprolat, som ble såret for 2. gang ved at han forsto at de andre ropte til hverandre på finsk, sa hevet han seg opp og ropte: "Ikke skyt, vi er tyske kamerater!" Da situasjonen ble oppklart, viste finnene stor imøtekommenhet, pleiet med en gang våre sårede, ga oss mat og brakte oss til deres støttepunkt 12 km unna i nordvestlig retning, Borowskaja. De sårede ble med en Fieseler-Storch fløyet til lasarettet i Schari-see. Jeg begav meg med den enda friskeste mann, på den korteste vei, over Kuusamo, tilbake til min enhet.

SS-Unterscharfhr.